పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

దేవి కథ

పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో తన కారును పార్కు చేసి పరుగుమీద లిఫ్ట్ ఎక్కి ఐదో ఫ్లోరులోని తన ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టాడు సురేష్. భార్య సునీత హాల్లో కనిపించకపోయేసరికి "సునీతా.. ఓ సునీతా.. ఎక్కడున్నావ్ నువ్వు?" అంటూ బెడ్‌రూంలోకి ప్రవేశించాడు. అలమారలో బట్టలు సర్దుతూ కనిపించింది సునీత.

"సునీతా ఈ సంగతి విన్నావా? దేవిని నిన్న పోలీసులు పట్టుకున్నారంట. అది మనకు చేసిన నమ్మక ద్రోహానికి తగిన శాస్తి జరిగింది. ఇంతకాలం పాస్‌పోర్టు, అక్కామా (వీసా) లేకుండా పోలీసుల కళ్ళు గప్పి ఈ కువైటులో చెడ తిరిగింది. ఇప్పటికి దాని పాపం పండింది" సంతోషంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు సురేష్.

అసంకల్పితంగా "అయ్యో అలాగా మరి పోలీసుల చేతిలో చిక్కితే వాళ్ళు కొడతారేమో కదా?" అంది సునీత బాధగా.

"మరి అన్ని నేరాలు చేసి పోలీసుల చేతికి చిక్కితే వాళ్ళు దాన్ని కొట్టకుండా ముద్దుపెట్టుకుంటారా? కొట్టడమేకాదు, కాళ్ళూ చేతులు విరిచెయ్యాలి దాన్ని. ఇలాంటివాళ్ళు ఈ భూమికే భారం" ఆవేశపడిపోతున్నాడు సురేష్.

"సరే.. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇపుడు మీరు ఆవేశపడకండి" సర్దిచెప్పడానికి ప్రయత్నించింది సునీత.

"నువ్వెప్పుడూ ఇంతే అడ్డమైన వాళ్ళందరి మీద దయతలచి కొంపలోకి చేర్చుకుంటావు. వాళ్ళేమో మనం చేసిన మేలును మరిచిపోయి నమ్మకద్రోహం చేసినా కూడా ఇంకా బుద్ధిలేకుండా వాళ్ళపైన జాలిపడతావు. ఎంత చెప్పినా ఎన్ని ఎదురుదెబ్బలు తగిలినా నువు ఎప్పటికీ మారవు.

అపుడే ఆ రోజే నువు నన్ను ఆపకపోయి వుంటే అది ఈ కువైటు సిటీలో ఎక్కడ, ఏమూల దాగివున్నా సరే వెతికిపట్టుకుని తెచ్చి పోలీసులకు అప్పగించి ఉండేవాడ్ని. ఇటువంటి పోరంబోకు మనుషుల్ని ఊరికే వదలకూడదు" కోపంతో మండిపడుతున్నాడు సురేష్.

సంవత్సరం క్రితం జరిగిన సంఘటనలు ఇంకా తాజాగా అతని కళ్ళముందు సినిమా రీళ్ళలాగా తిరుగుతున్నాయి. భర్త ఆవేశాన్ని తగ్గించే మార్గం కనబడక నిస్సహాయంగా దేవి తమ ఇంట్లో చేసిన దొంగతనాన్ని, తమకు చేసిన ద్రోహాన్ని తలచుకుంటూ మౌనంగా ఉండిపోయింది సునీత. సురేష్ కోపానికి, ఆవేశానికి అర్థం లేకపోలేదు.

దాదాపు రెండేళ్ళక్రితం ఇంట్లోకి సరుకులు తెచ్చుకోవడానికి జమియాకు (సూపర్‌మార్కెట్) వెళ్ళింది సునీత. సంచులన్నీ చేతుల్లో పట్టుకుని ప్రక్కవీధిలోనే వున్న తమ ఇంటికి నడవసాగింది ఆమె. అంతవరకూ జమియా బయటవున్నా చెట్టునీడలో కూర్చుని వున్న దేవి లేచి నిలబడి సునీతను అనుసరించింది.

తన వెనుకగా ఎవరో నడవడం గమనించిన సునీత వెనుదిరిగి దేవి వైపు ప్రశ్నార్థకంగా ఏమిటి అన్నట్లుగా చూసింది.

"నేను అన్నం తిని రెండురోజులయింది. అదిగో ఆ జమియా ప్రక్కన వున్న పార్కులో నేను తలదాచుకుంటున్నాను. మీ సంచులను నా చేతికిస్తే మీ ఇంటివరకూ నేను మోసుకొస్తాను, నాకు కొంచెం అన్నం పెడితే చాలు" అంది దీనంగా ఆ పిల్ల. మాసిన బట్టలతో, చింపిరి జుట్టుతో కృశించిన శరీరంతో దయనీయంగా కనిపించింది సునీత కంటికి.

స్వతహాగా జాలి గుండెగల సునీత ఆ పిల్ల అవతారం చూసి ఆ పిల్ల మాటలు విని కదిలిపోయింది.

"అయ్యో రెండురోజుల్నుండి ఏమీ తినలేదా? మరి ఈ సంచులు ఎలా మోస్తావు? ఏం ఫరవాలేదు. నువు మోయాల్సిన పనిలేదు. నాతోపాటు నడిచి మా యింటికిరా. నీకు కడుపునిండా అన్నం పెడతాను. తిందువుగాని" అంది దయగా సునీత. దాంతో ఆ పిల్ల మొహం విప్పారింది. సంతోషంగా సునీత వెంట నడుస్తూ తన గురించి చెప్పసాగింది.

రెండురోజుల క్రితం తను పనిచేస్తున్న కువైటు ఇంటిలోనుండి తను తప్పించుకుని పారిపోయి వచ్చేసినట్లు అక్కడ ఆ యింట్లోని మామా బాబాలు ఎంతో దుర్మార్గులని, ప్రతిరోజూ తన జుట్టు పట్టుకుని ఈడ్చి, లాగి తన్నేవారనీ, తిండి కూడా పెట్టకుండా ఇష్టం వచ్చినట్లు కొట్టి హింసించేవారని, ఏడుస్తూ దారిపొడవునా చెప్పుకుంటూ వచ్చింది.

కువైటు ఇంట్లోంచి పారిపోయి వచ్చింది అనగానే కాస్త భయం కలిగింది సునీతకు. ఈ పాటికే ఆ కువైటువాళ్ళు తమ కద్దామా (పనిమనిషి) ఇంట్లోంచి పారిపోయినట్లుగా పోలీస్ కంప్లైంట్ ఇచ్చి ఉంటారు. లేనిపోని నేరాల్ని కూడా ఈ పిల్ల నెత్తిన వేసి కేసు పెట్టి ఉంటారు. మరి ఈ పిల్లను ఇపుడు ఇంట్లో చేర్చుకుంటే కష్టాల్ని కోరితెచ్చుకోవడమే అనిపిస్తోంది.

కానీ ఆ పిల్ల మొహం, దీనస్థితిని చూస్తుంటే జాలి కలుగుతోంది. మానవతా దృష్టితో ఆలోచిస్తే ఆ పిల్ల కాస్తంత కుదుటపడి ధైర్యం తెచ్చుకునేంతవరకు కొన్ని రోజులు తన ఇంట్లో ఆశ్రయం కల్పించి ఆదరించడం తప్పేమీ కాదని సునీతకు అనిపించింది. తన జీవితంలో ఇలా ఒక అభాగ్యురాలిని ఆదుకుని సహాయం చేసే అవకాశం కలగడం కూడా మంచి విషయంగానే అనిపించింది సునీతకు.

దేవి అనే ఆ పిల్లకు ఇరవైరెండేళ్ళకు మించిన వయసు ఉండదనిపించింది. తిండి సరిగా లేక కృశించిపోయిన శరీరం, దిగులు బాధ మేఘాల్లా క్రమ్ముకుని నల్లబడిపోయిన మొహం, సరైన పోషణ లేక చిక్కులు పడిపోయిన జుట్టుకు కాస్త పోషణ కలిగిస్తే అందంగా తయారవగలదు అనిపించింది. మూడుపూటలా తిండి పెట్టి, పాతబట్టలు కట్టుకోడానికి ఇస్తే.. ఇంట్లో పడివుంటుంది. ఏదో ఒక పనిచేస్తూ తనకు చేదోడుగా ఉంటుంది అని నిశ్చయించుకుంది సునీత. అయిదు నిముషాలు నడిచాక తమ బిల్డింగ్ చేరుకుని ఇంట్లోకి వచ్చారు వాళ్ళు.

ఇక్కడ కువైటు వారి ఇళ్ళలో పనికి చేరిన కద్దామాలు (పనిమనుషులు) సేఠ్‌లు సేఠానీలు పెట్టే బాధలు భరించలేక ఆ ఇల్లు వదిలేసి పారిపోవడం సామాన్యంగా జరిగే విషయమే.

ఇలా పారిపోయిన వారిలో కొందరు తమను ఆ ఇంటిలో పనికి పంపించిన తమ ఏజంట్ల దగ్గరకి వెళ్ళిపోయి ఆ యింట్లో పనిచేయలేమనీ వేరే ఏదైనా ఇంట్లో పనికి కుదర్చమని అడుగుతారు. కువైటులోని పరిస్థితులకు భయపడి "ఇక ఈ కువైటు వద్దు, ఈ డబ్బు వద్దు" అని విరక్తి చెందిన కొందరు నేరుగా ఇండియా ఎంబసీకి వెళ్ళిపోయి వారి ఆశ్రయాన్ని, సహాయాన్ని కోరతారు. ఇక కువైటులో ఉండలేమని, దయచేసి ఇండియాకు పంపించమనీ ఎంబసీవారిని ప్రాధేయపడతారు. ఇలాంటి పరిస్థితిలో ఇండియా ఎంబసీ జోక్యం కల్పించుకుని ఆ కద్దామా (పనిమనిషి)కి కువైటు వాళ్ళు ఇవ్వకుండా నిలిపివుంచిన జీతాలు వారి దగ్గరే దాచి వున్న పాస్‌పోర్టును సామరస్యంగా మాట్లాడి అడిగి ఇప్పించడానికి ప్రయత్నిస్తారు.

ఆఖరుగా, మూడో కేటగిరీకి చెందిన వారు కూడా ఉన్నారు. వీళ్ళు పరాయి దేశంలో ఎవరి మాటలో విని, ఏదో వ్యామోహంలో చిక్కుకుని ఏదో ఆశతో తమ జీవితాల్ని కష్టాల్లోకి నెట్టుకుంటారు. ఇది ప్రమాదకరమైన కేటగిరి.

కువైటు ఇంట్లో పనిచేయడం అంటే జైలు జీవితంలాంటిదనీ బయట జీవితం బాగుంటుందనీ కువైటు ఇంట్లో రాత్రింబగళ్ళూ పని చేయాలనీ అదే బయటికి వచ్చేస్తే నాలుగిళ్ళల్లో నాలుగ్గంటలు పనిచేసుకుంటే బాగా డబ్బు సంపాదించవచ్చనీ స్వతంత్రంగా, స్వేచ్ఛగా జీవించవచ్చనీ తలంచి ఎవరో చెప్పిన మాటలు విని ఎండమావిలాంటి జీవితాన్ని ఆశించి ఉన్న ఆసరా విడిచి పరిగెడతారు ఆడవాళ్ళైతే ఎవరో ఒక మగవాడి ఆకర్షణలో, ఉచ్చులో చిక్కుకుని ఉన్న డబ్బుల్ని వాడికిచ్చేసి మోసపోతారు. చివరికి ఏ మార్గమూ కానరాక కన్నీళ్ళు కారుస్తారు. కష్టాల ఊబిలో చిక్కిపోతారు. పోలీసులకు చిక్కినవారు జైల్లో పడి మగ్గుతూ విడిపించే నాథుడు లేక దేవునికి మొరపెడతారు.

వీరికి ముందుచూపు అవగాహన కరువైపోయి పాస్‌పోర్టును కూడా కువైటు వాళ్ళ దగ్గరే వదిలిపెట్టి బయటి ప్రపంచంలోకి పారిపోతారు.

ఏ దిక్కూలేని ఇలాంటి ఆడవారిని చేరదీసి వ్యభిచార గృహాల్ని కూడా నిర్వహిస్తున్నారట. ఆ మధ్య వచ్చిన న్యూస్‌లో ఒక బంగ్లాదేశ్ వాడు, ఫిలిప్పీన్, నేపాల్ శ్రీలంక ఇండియా అమ్మాయిల్ని ఈ వృత్తిలోకి దించాడట. పోలీసులకు తెలిసి వెళ్ళి పట్టుకుని అందర్నీ అరెస్ట్ చేసారు. అందులో ఆడవాళ్ళందరూ ఏడుస్తూ విధిలేక ఈ వృత్తిలోని దిగామని సిగ్గుపడుతూ తమ దీన పరిస్థితిని తెలియజెప్పుతూ వుంటే ఎంతో జాలి కలిగింది.

తమ దేశాల్లో ఇంటిదగ్గర భర్తను, పిల్లల్ని వదిలి డబ్బు సంపాదించాలనే ఆశతో, ఆరాటంతో కలలు కంటూ అప్పులు చేసి వీసాలు కొని కువైటు దేశానికి వస్తారు. ఇక్కడికి వచ్చాక, ఏజంట్ల మోసాలకు గురవడమో, కువైటు ఇళ్ళల్లో కష్టాలు పడటమో జరుగుతుంది. అక్కడ నుండి తప్పించుకుని పారిపోవడమే మార్గంగా, పరిష్కారంగా భావించిన వారు కువైటులో అష్టకష్టాలకు గురవుతారు. వీళ్ళు పోలీసుల కళ్ళుకప్పి చాటుగా మాటుగా తిరిగి పనులు చేసుకోవాలి. ఆరోగ్యం బాగోలేకపోతే అందరిలాగా గవర్నమెంటు హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి చూపించుకోవడానికి కుదరదు. బోలెడు డబ్బు ఖర్చుపెట్టుకుని ప్రవేటు ఆసుపత్రికి వెళ్ళాలి. అంత డబ్బు ఉండకపోవడం చేత అనారోగ్యంతో ప్రాణం మీదకి తెచ్చుకుంటారు. పాస్‌పోర్టు, అక్కామా లేకపోవడం వల్ల ఎంత అర్జంటు పని పడినా సరే, తన వాళ్ళు ఇంటిదగ్గర చావుబతుకుల్లో ఉన్నా సరే ఇంటికి వెళ్ళడానికి కుదరదు. ఎవరో ఒకరిమీద ఆధారపడి బ్రతకాలి. పోలీసుల భయంతో అనుక్షణం గుండెల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని జీవించాలి.

ఎన్నో అక్రమ కార్యాలకు మోసాలకు దుర్మార్గానికి గురయిపోయి జీవితాన్ని పాడుచేసుకునే వాళ్ళుగా వీళ్ళు మిగిలిపోతున్నారు. ఏ దారీ కానరాక ఏ మార్గంలో ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలియక బ్రతుకును అగమ్యగోచరంగా మార్చుకుని, సిగ్గుపడుతూ చీకటిగృహాల్లో బందీలుగా వేలమంది ఇక్కడ జీవిస్తున్నారంటే అతిశయోక్తికాదు. ఇంటిదగ్గర అయినవారు, పిల్లలు వీరి అడ్రసు తెలియక వీళ్ళు ఈ కువైటులో ఏమయ్యారో తెలియక, బ్రతికారో చచ్చారో అర్థంకాక కుమిలిపోయేవారు ఎందరో?

చాలా చిన్నదేశమైన కువైటులో కొన్ని వేలమంది పరదేశులు పాస్‌పోర్టు, వీసా లేకుండా అక్రమంగా, చట్టానికి వ్యతిరేకంగా చాటుగా జీవిస్తున్నారు. కొంతమంది చాలా సంవత్సరాలుగా ఇంటికి కూడా వెళ్ళకుండా ఇక్కడే ఇలా స్థిరపడిపోయి కాలం గడిపేస్తున్నారు.

ఆయా దేశాల ఎంబసీలు కల్పించుకుని ఇలాంటివారి నందరినీ ప్రత్యేకమైన విమానంలో తమ దేశానికి క్షేమంగా చేరుస్తామని భరోసా ఇస్తున్నా కూడా చాలామంది ముందుకు రావడం లేదు. చాటుగా జీవించడమే జీవితం అనే భ్రమలో వీళ్ళు ఉన్నారు.

ఇపుడు ఈ దేవి కూడా కువైటు ఇంట్లోంచి పారిపోయి వచ్చిందంటే ఆ పిల్ల భవిష్యత్తును తలచుకుని బాధపడింది సునీత.

ఆ సాయంత్రం సురేష్ ఆఫీసునుండి ఇంటికి రాగానే దేవి గురించి వివరించి చెప్పింది సునీత. దేవిని ఇంట్లో ఉంచుకుందామనే తన అభిప్రాయాన్ని భర్తకు తెలియజేసింది.

సునీత మాటలకు అభ్యంతరం తెలుపుతూ అలా కువైటు ఇంటిలోనుండి పారిపోయి వచ్చిన కద్దామాలకు ఆశ్రయం కల్పించి ఇంట్లో ఉంచుకోవడం చట్టరీత్యా నేరమనీ తిరిగి ఆ కువైటు యజమానులకే దేవిని అప్పగిద్దామనీ లేకపోతే ఇండియా ఎంబసీకి పంపించేద్దామనీ చెప్పాడు సురేష్.

దేవి ముఖం చూస్తే చాలా జాలి కలుగుతోందనీ తన పరిస్థితి దయనీయంగా ఉందనీ కొద్దిరోజులు ఇంట్లో ఉంచుకుంటే తను కుదుటపడుతుందనీ సురేష్‌కు నచ్చచెప్పింది సునీత.

అతి కష్టం మీద ఒప్పుకున్నాడు సురేష్.

సునీత అనుకున్న విధంగా రెండు రోజుల్లోనే శక్తిని పుంజుకుని బలపడింది దేవి. ఆ పిల్ల చక్కటి పనిమంతురాలు కూడా. ఉదయాన్నే నిద్రలేచి ఇంట్లో అన్ని పనులు చేసేది. సునీత నిద్రలేచేటప్పటికే బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌తో సహా అమర్చిపెట్టేది. సునీత సంతోషంగా, నిశ్చింతగా ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయేది. అలా కొద్దిరోజులు గడిచేసరికి దేవి ఆ ఇంట్లో బాగా అలవాటయిపోయింది. సురేష్ కూడా ఆ పిల్ల పనితనం చూసి ఏమీ మాట్లాడకుండా ఉండిపోయాడు.

ఒక నెల తరువాత దేవి చేస్తున్న పనికి ప్రతిఫలంగా నెలకు పదివేలరూపాయలు జీతం కూడా ఇవ్వడం ప్రారంభించింది సునీత. ఇంతేకాక ఇంటిదగ్గర తన పిల్లల పోషణకు, చదువులకు డబ్బు అవసరం కదా అనే ఉద్దేశంతో, జాలితో తనకు తోచినంత మధ్యలో అపుడపుడూ సహాయం చేస్తూ ఉండేది సునీత.

ఒక సంవత్సరం అలా గడిచిపోయింది. సురేష్, సునీతలు ఇద్దరూ పగలు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోవడం, పిల్లవాడు జాయ్ స్కూలుకు వెళ్ళడం దేవి ఇంట్లో ఉండి అన్ని పనులూ చేసి వారికి వేళకు అన్నీ అమర్చడంతో సంవత్సరకాలం ఇట్టే గడిచిపోయింది.

ఈ మధ్యలో దేవి ప్రవర్తన కాస్త మారినట్లుగా సురేష్ కనిపెట్టాడు. దేవి తరచుగా గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో ఉన్న బెంగాలీ వాడితో నవ్వుకుంటూ మాట్లాడటం, సురేష్‌ను చూడగానే తడబడటం జరిగేది. ఈ విషయాన్ని సునీతకు చెప్పి దేవి ఆ బెంగాలీవాడితో మాట్లాడటం తనకు నచ్చడం లేదనీ మెల్లగా చెప్పి దేవిని కాస్త మందలించమని చెప్పాడు సురేష్.

"మన ముగ్గురం ప్రొద్దున్నే నిద్రలేచి మన పనుల మీద వెళ్ళిపోతాం మరి దేవి రోజంతా ఇంట్లో ఒక్కతే ఉండాలంటే బోర్‌గా ఉంటుంది కదా. పోనీలే అలా కాసేపు ఇరుగూ పొరుగుతో మాట్లాడుకోనీ, బయటికెళ్ళి తిరగడానికి పాస్‌పోర్టు, వీసా లేవు. వెళ్ళినా పోలీసులు పట్టుకుంటారనే భయం. ఎంతసేపు బందీలాగా ఇంట్లోనే పడివుంటుంది? " అంటూ సర్ది చెప్పింది సునీత.

ఇక మారుమాట్లాడలేదు సురేష్.

ఒకసారి సునీత ఆఫీసునుండి మధ్యాహ్నానికే తిరిగి ఇంటికి వచ్చేసింది. వచ్చేసరికి హాల్లో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కనిపించారు దేవి ఆ బెంగాలీవాడు. వేళకాని వేళలో సునీతను ఇంట్లో చూడగానే వాళ్ళిద్దరికీ నోటమాట రాలేదు. కంగారు పడ్డారు.

ఒకరోజు రాత్రి పన్నెండుగంటల సమయంలో ఏదో పనిపడి కిచెన్‌లోకి వెళ్ళడానికి హాల్లోకి వచ్చింది సునీత. అక్కడ చూడరాని దృశ్యం సునీత కంటపడింది. కానీ ఆ బెంగాలీవాడు ఈ దేవి సునీతను గమనించే స్థితిలో లేరు.

ఈ విషయంలో దేవిని కట్టడి చేయాలో, లేక తన జీవితం తన ఇష్టంలే పోనీ మనకెందుకు అని ఊరుకోవాలో అర్థంకాక కొద్దిరోజులు ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది సునీత. ఈ సంగతి సురేష్‌కి ఆమె చెప్పలేదు. పరిస్థితి ఇంతవరకూ వచ్చిందని తెలిస్తే అతడు దేవిని ఇంట్లోంచి పంపించేస్తాడు అనే ఉద్దేశ్యంతో చెప్పడానికి భయపడిపోయింది. అదే ఆమె చేసిన తప్పు. అపుడే ఆమె శృతిమించిపోయిన దేవి వ్యవహారాన్ని సీరియస్‌గా తీసుకుని ఉంటే రాబోయే నష్టాన్ని నివారించగలిగేది.

ఎప్పటిలాగే ఆరోజు రాత్రికూడా భోజనాలు ముగించి పదిగంటల సమయంలో తన బెడ్ రూములోకి చేరుకుంది సునీత. అప్పటికే మంచం మీద చేరిన సురేష్ సునీత రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ తన మొబైల్‌లో వాట్సప్, ఫేస్‌బుక్ లను తిరగేస్తున్నాడు. పిల్లాడు జాయ్ ఎపుడో తన బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తలుపేసుకున్నాడు. వాడు అక్కడ టివి చూస్తున్నాడో, ఫ్రెండ్స్‌తో చాట్ చేస్తున్నాడో తెలియదుకానీ తెల్లవారేంతవరకు బయటికి మాత్రం రాడు.

గత సంవత్సరం పైగా ఆ యింట్లో జరిగే విషయాలన్నీ క్షుణ్ణంగా దేవికి తెలుసు. యధావిధిగా ఆ రాత్రి హాల్లో పక్క వేసుకుని పడుకున్న దేవి, పరిస్థితులనన్నింటినీ జాగ్రత్తగా గమనిస్తోంది.

తగిన సమయం కొరకు వేచి చూస్తోంది. బయటనుండి పిలిచే బెంగాలీవాడి పిలుపుకు చెవులు అప్పగించి కాలాన్ని గడుపుతోంది. తలగడ క్రింద భద్రపరచి ఉన్న సంచిని ఒకసారి చూసుకుంది. అంతా సరిగా ఉందని నిర్ధారించుకుని నిశ్చింతగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. తనని దీన స్థితిలో ఆదరించిన సునీత గురించి కాస్తంత మంచిమనసుతో ఆలోచించలేకపోయింది దేవి. బెంగాలీవాడి మాటలకు స్నేహానికి, వ్యామోహాలకు లోబడి తిండిపెట్టిన ఇంటికే ముప్పు తెచ్చిపెట్టే ప్రణాళికతో సిద్ధంగా ఉంది.

తెల్లారింది.

సునీత బద్దకంగా నిద్రలేచి బయటకి వచ్చింది. ఎక్కడా అలికిడి వినబడక కంగారుపడి 'దేవీ ..దేవీ' అని పిలిచింది. జవాబులేదు. దేవి ఆ ఇంట్లో ఉంటేకదా జవాబు ఇవ్వడానికి. ఇల్లంతా కలయతిరిగింది. క్రిందకి వెళ్ళి పార్కింగ్ ప్లేస్‌లోనూ గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లోని సెక్యూరిటీ ఆఫీస్‌లోనూ అంతా వెదికింది. ఎక్కడా కనబడలేదు దేవి. అపుడు సునీత మనసు ఏదో కీడును శంకించింది. బెంగాలీవాడి రూము దగ్గరకి వెళ్ళి దేవి గురించి వాడిని అడుగుదామని తలుపు తట్టింది. వాడితోపాటు ఉంటున్న మరొక బెంగాలీవాడు నిద్రలోనుండి లేచివచ్చి తలుపు తీసాడు. ఏంటి అన్నట్లుగా సునీత వైపు చూసాడు.

"నీ రూమ్మేట్ అహ్మద్ భయ్యా ఎక్కడ?" అని అడిగింది సునీత.

"వాడు ఎక్కడో ఫుహైక్‌లో క్రొత్తజాబ్ వచ్చిందని చెప్పి సామాన్లు సర్దుకుని నిన్ననే రూము ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయాడు" అని చెప్పి వాడు తలుపు మూసుకున్నాడు.

ఇంతలో నేపాలీ సెక్యూరిటీవాడు అక్కడికి వచ్చి "సునీతా మేడం తెల్లవారుఝామున నాలుగుగంటలకి దేవి, బెంగాలీ అహ్మద్ కలిసి బయటకి వెళ్ళడం నేను చూసాను. ఏదన్నా పనివుండి వెళ్ళారేమో అనుకున్నాను" అన్నాడు వాడు.

సునీతకు ఏమీ అర్ధంకాలేదు. ఇంతలో సురేష్ కూడా నిద్రలేచి సునీతను వెతుక్కుంటూ అక్కడికి వచ్చాడు. జరిగిన విషయం గ్రహించి సునీత చెయ్యి పట్టుకుని లిఫ్ట్‌లో పైకి తన ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. సునీతా "ఇప్పుడు నువ్వు నీ అలమరా అన్నీ సరిగ్గా ఉన్నాయో లేదో చూడు" అన్నాడు.

వెంటనే అలమరా తెరిచి చూసింది సునీత. ఆమె గుండె గుభేలుమంది. అక్కడ పెట్టిన డబ్బు, బంగారంతోపాటు పాస్‌పోర్టులు కూడా మిస్సయ్యాయి. కనబడలేదు. క్రిందామీదా పడవేసి అలమరా మొత్తం వెతికింది కానీ ప్రయోజనం శూన్యం. సునీతకు శరీరంలోని శక్తి అంతా హరించుకుపోయినట్లుగా అనిపించింది. నిస్తేజంగా అక్కడే కూలబడిపోయింది.

సురేష్ ఆమె పరిస్థితి గమనించి వంటింట్లోకి వెళ్ళి గ్లాస్‌తో మంచినీళ్ళు పట్టుకొచ్చి ఇచ్చాడు. నీళ్ళు త్రాగి కాస్త తెప్పరిల్లింది సునీత.

"చెపితే విన్నావు కాదు. ఇపుడు చూడు ఎంత నష్టం జరిగిందో? దాని పోకడ నేను గమనిస్తూనే ఉన్నాను. కుక్కతోక వంకర అన్నట్లుగా మనం ఎంత మేలు చేసినా దాని దొంగబుద్ది పోనిచ్చుకోలేదు. తిన్న ఇంటివాసాలే లెక్కపెట్టే రకం అది. అన్నీ సర్దుకుని ఆ బెంగాలీవాడితో వెళ్ళిపోయి ఉంటుంది అది" ఆవేశంగా చిందులు వేసాడు సురేష్.

వెంటనే పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి కంప్లైంట్ ఇచ్చిఇంటికి వచ్చాడు సురేష్.

అప్పట్నుంచీ పాస్‌పోర్టులు లేక, ఇండియాకు వెళ్ళాలి అనుకున్న వెళ్ళలేక ఇండియన్ ఎంబసీలో మరలా కొత్త పాస్‌పోర్టుల కోసం అప్లైచేసారు. ఇన్వెస్టిగేషన్స్ అన్నీ జరిగాక, ఎంక్వైరీలు చేసాక ఎంతో డబ్బు ఖర్చు పెట్టాక చివరికి మూడునెలల తరువాత క్రొత్త పాస్‌పోర్టులు చేతికి వచ్చాయి. డబ్బి, బంగారం పాస్‌పోర్టులు పోగొట్టుకుని ఎంతో ఆవేదనకు లోనయ్యారు.

ఆర్నెల్ల తరువాత ఎవరో ఫోను చేసి "మీ పాస్‌పోర్టులు మా దగ్గర ఉన్నాయి దేవి అనే అమ్మాయి వాటిని కుదువపెట్టి మూడువందల దినార్లు అప్పుగా తీసుకుంది. రెండునెలలోగా అసలు వడ్డీ ఇచ్చి పాస్‌పోర్టులను విడిపించుకుంటానని చెప్పింది కానీ ఆర్నెల్ల కాలం గడిచిపోయింది. పాస్‌పోర్టుల్లో ఫోను నంబర్లు ఉండటం వల్ల మీకు ఫోను చేసాం. ఆ దేవి ఇచ్చిన ఫోను నంబర్లు అస్సలు పనిచేయడంలేదు. వచ్చి తొందరగా డబ్బు కట్టి తీసుకెళ్ళండి" అన్నారు.

అతని మాటలు విని నిర్ఘాంతపోయారు వీళ్ళు. పాస్‌పోర్టులను కూడా కుదువ పెట్టి డబ్బు తీసుకోగల దుర్మార్గం మనుషుల్లో ప్రబలిపోయిందా అని ఆశ్చర్యపోయారు.

మానవత్వం కాస్తంత కూడా లేక ఆదరించిన వారికే ద్రోహం చేసిన దేవిని వారు క్షమించలేకపోయారు.

ఇదిగో ఇప్పటికి దేవి పోలీసుల చేతికి చిక్కింది అనగానే వాళ్ళకి కాస్త సంతోషం కలిగింది. మరి నేరాలు చేస్తూ ఎన్నిరోజులు పోలీసుల కళ్ళు కప్పి తిరగ్గలదు? ఎన్నాళ్ళు తప్పించుకోగలదు. ఏదో ఒకనాడు పాపం పండుతుంది కదా! నిట్టూర్చింది సునీత.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments